

У Стањевићима освештана библиотека Митрополита Амфилохија: Његово име кроз будућност сабираће нас и поучавати светости и богопознању

У оквиру Богословско-филозофског скупа „160 година високошколског образовања у Црној Гори и прве богословске школе 1863-2023“, који организују Митрополија црногорско-приморска и Богословија Светог Петра Цетињског, вечерас је манастиру Стањевићи код Будве, освештана и отворена завјетна библиотека блаженопочившег Митрополита Амфилохија, у чијем склопу се налази и спомен соба.

Библиотеку је освештао Његово преосвештенство Владика пакрачко-славонски г. Јован у присуству Високопреосвећене господе Митрополита црногорско-приморског Јоаникија и Архиепископа прашког и чешких земаља Михаила, бројних поштоваоца лика и дјела блаженопочившег Митрополита.

У свом обраћању, Владика Јован је подсјетио на мисију Свете браће Кирила и

Методија, која је започела 863. године.

“Константин – Кирило био је предназначен прво да створи словенско писмо – писмо народа који је својим писмом дозвоао, не да нас просвјети, јер смо ми сви крштени и хришћани смо, него да нас поучи, утврди у својој вјери”, казао је Владика, подсјетивши да је Свети Кирило почео да преводи Свето писмо од Јовановог Јеванђеља и почетка Јовановог Јеванђеља, да би прву Литургију на словенском језику у Великој Моравској одслужили на Васкрс и она се отада служи у словенским земљама и пред нама доноси плод.

Један од тих плодова, као свједочанство једнога Светога Божијег човјека, као што је био и овај човјек који је кренуо према Словенима, данас је овдје у Стањевићима.

“Нека би нас Бог наградио тим плодовима светости у временима убиства, у временима немира, када је и сама Света земља озрачена немиром и када сви дишемо њеним страдањем, страдањем и светога Херсона, гдје је прије свега Свети Кирило проповједао и нашао мошти седам епископа херсонских, и светога Кијева, о коме говори Стефан игуман, да нама свима на том страшном гробљу које нас окружује, процвате светост.

Владико, нека је срећно и благословено, нека нам је свима ово на опомену и на светост. Да буде на спомен оца нашега Амфилохија, чије је ће свето име ићи кроз будућност и који ће нас овдје сабирати, поучавати прије свега светости, Божијој молитви, богопознању, истинскоме Богу, Ономе коме је служио Свети Кирило, коме је служио и Амфилохије отац наш у наша времена”, поручио је на крају свог обраћања Његово преосвештенство Владика пакрачко-славонски г. Јован.

Након што је освештана и отворена библиотека блаженопочившег Митрополита Амфилохија, услиједило је излагање проф. емеритуса др Богољуба Шијаковића, којим је и затворен научни скуп посвећен јубилеју 160 година Цетињске богословије.

У току ове вечери уприличена је и изложба фотографија Драгана Миловановића са сахране блажене успомене Митрополита Амфилохија.

Слово Његовог преосвештенства Владике пакрачко-славонског г. Јована

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Драги Владико, драги домаћине Митрополите црногорско-приморски,

У доба древно, 863. године негдје с прољећа, почетком Часном поста, са оне капије цариградске која је била окренута Европи, кренула је поворка. Та поворка је једна од оних која је измијенила судбину свијета и од којих свијет није више био исти, од оног тренутка кад је она кренула. У овој поворци су била два брата Солунца, данас је непознато јесу ли били Словени, нису ли били Словени, јесу ли били само Грци, ко зна, Бог драги зна шта су били, Константин у монаштво наречени Кирило, неки кажу у великој, малој схими, Бог ће га знати, и његов брат Методије.

Константин – Кирило био је прије тога библиотекар велике Цркве Свете Софије и био је предназначен прво да створи словенско писмо – писмо народа који је својим писмом дозвоа од цара ромејскога, ту поворку и ту колону. Дозвао је, каже, не да нас просвјети, јер смо ми сви крштени и хришћани смо, него да нас поучи, утврди у својој вјери. Кирило је тада, кажу, и прије него што је кренуо, почео да преводи Свето писмо, али не било које Свето писмо. Питају се многи зашто је по предању Кирило почео да преводи Свето писмо од Јовановог Јеванђеља и почетка Јовановог Јеванђеља, а ствар је била више него једноставно. Зато што су они кренули у Часни пост, да би дошли и прву Литургију у Великој Моравској одслужили на Васкрс. И он је почео да преводи васкршње Јеванђеље. На том путу, на путу који је ишао од Велике катедре Цариградске до Велике Моравске, он је превео прво не само васкршње Јеванђеље, него је провео, како то називају Света браћа и то баш на глагољци, тајну службу Литургију, која се отада бескрајно служи овдје у словенским земљама и која, ево, пред нама доноси плод. Не само плод овај овдје који видимо, него овај плод као свједочанство једнога Светога Божијег човјека, као што је био и овај човјек који је кренуо према Словенима, донио ево касни плод.

Донио је цвијет овдје у манастир Стањевиће, цвијет плода, плода свога, плода Светих Кирила и Методија, који нису донијели само слова, нису донијели писмо, него су међу словенски народ донијели дубљу словеност, донијели су светост. И та светост овдје уродила је својим касним цвијетом у времена која су апокалиптична, а додуше таква су била и она времена када је та колона кренула из Цариграда и дао нама у наше вријеме, у тешка, кажу последња времена, да гледамо те расцвале цвијетове Светих Кирила и Методија и Владика који је њихов чувар и Владика који нам долази из Велике Моравске, тамо одакле је плод био Светих Кирила и Методија. Али који је и плод у мучеништву Светог Горазда, једнога од шест епископа Српске цркве

који су прињели сами себе на жртву у најстрашнија времена у историји човјечанства. Али плод који није био само страдање, него и борба јер је он пострадао за оне који су дошли да убију једног од највећих звјерова у историји човјечанства Рајнхарда Хајдриха, који је за собом оставио милионе и милионе мртвих. И да буде страшнија ствар, те милионе је побио прије свега његов ученик Одило Глобочник Словенац, који је највећи убица у историји људског рада, који је убио два милиона људи, не размишљајући, и како то слово може бити на светост, тако може бити и на проклетство, да човјек озрачен тим словом цариградским може бити убица, може донијети плодове светости.

Нека би нас Бог наградио тим плодовима светости у временима убиства, у временима немира, када је и сама Света земља озрачена немиром и када сви дишемо њеним страдањем, страдањем и светога Херсона, гдје је прије свега Свети Кирило проповједао и нашао мошти седам епископа херсонских и светога Кијева, о коме говори Стефан игуман, да нама свима на том страшном гробљу, које нас окружује, процвате светост.

Владико, нека је срећно и благословено, нека нам је свима ово на опомену и на светост и хвала ти. Да буде на спомен оца нашега Амфилохија, чије је ће свето име ићи кроз будућност и који ће нас овдје сабирати, поучавати прије свега светости, Божијој молитви, богопознању, истинскоме Богу, Ономе коме је служио Свети Кирило, коме је служио и Амфилохије отац наш у наша времена. Амин!

Весна Девих

Фото: Никола Јоксимовић

mitropolija.com